

Спосіб рентгенографічного дослідження біологічного об'єкта, який полягає у тому, що перед реєстрацією рентгенівського зображення фіксують електричні режими рентгенівської установки, здійснюють просвічування рентгенівським випромінюванням, одержують зображення у вигляді відеосигналу на виході відеоперетворювача рентгенівської установки, реєструють його у вигляді масиву цифрових даних, який **відрізняється** тим, що попередньо встановлюють оптимальні параметри для рентгенівської установки із умови мінімізації експозиційної дози, потім зменшують експозицію у N разів та підвищують чутливість позиційночутливого детектора (ПЧД) у те ж число разів шляхом відповідного збільшення площі пікселя ПЧД, роблять перший рентгенівський знімок об'єкта, виділяють область на рентгенівському зображенні, яка відповідає мінімальному розміру виявлюваного дефекту, аналізують її шляхом порівняння відносного середньоквадратичного відхилення σ/M яскравості зображення значень сигналів у цифровому вигляді для кожного пікселя на аналізованій ділянці із значенням заданого радіаційного контрасту мінімального виявлюваного дефекту, де σ - абсолютне середньоквадратичне відхилення яскравості зображення значень сигналів у цифровому вигляді для кожного пікселя; M - середнє арифметичне значення (математичне очікування) яскравості зображення значень сигналів у цифровому вигляді для кожного пікселя, потім за результатом аналізу установлюють скоректовані параметри рентгенівської установки, збільшуючи експозицію у N разів та зменшуючи чутливість ПЧД у те ж число разів шляхом зменшення площі пікселя ПЧД також у N разів, та роблять основний діагностичний знімок.